

Arrest

nr. 28 674 van 15 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen.

Gekozen woonplaats: X

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 februari 2009 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan hem ter kennis gebracht op 24 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 5 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. TEIJSEN, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 3 oktober 2008 vraagt verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie aan, als vader van een Belgische onderdaan.

Op 23 februari 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2. In de repliekmemorie vraagt verzoeker de nota met opmerkingen op grond van artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uit de debatten te weren.

Verzoeker geeft aan dat de verwerende partij de stad Antwerpen zou moeten zijn vertegenwoordigd door de burgemeester en verwijst hiervoor naar artikel 64 van het gemeentedecreet. Verzoeker stelt vast dat een andere partij (meer bepaald het college van burgemeester en schepenen) dan de burgemeester zich aandient als de verwerende partij. Dat derhalve de vraag dient gesteld te worden of de verwerende partij wel degelijk op een correcte wijze een nota heeft ingediend. Verzoeker is van mening dat het de burgemeester zelf is die bevoegd is een beslissing te nemen en niet het college.

Luidens artikel 123, 8° van de nieuwe gemeentewet, gecodificeerd bij koninklijk besluit van 24 juni 1988 voert het college van burgemeester en schepenen de rechtsgedingen waarbij de gemeente hetzij als eiser, hetzij als verweerder is betrokken. Inzake de vertegenwoordiging in rechte, treedt de gemeente, net zoals iedere rechtspersoon, immers in rechte op door tussenkomst van haar bevoegde organen, zijnde het college van burgemeester en schepenen (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 174-179).

Aldus dient vastgesteld te worden dat de stad Antwerpen vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen wel degelijk de correcte verwerende partij is, zodoende dat de nota uitgaande van het college correct en dienstig werd neergelegd. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn argumentatie. De nota met opmerkingen uitgaande van de verwerende partij, met name het college van burgemeester en schepenen, dient niet uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 3, 30 en 31 van de Europese richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 51, §2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker zet in het eerste onderdeel van zijn middel het gebrek aan procedurele waarborgen uiteen en in een tweede onderdeel de middelen die grond van de zaak betreffen. Met betrekking tot de grond van de zaak voert verzoeker aan hij vooreerst twijfelt aan de bevoegdheid van de gemachtigde, de heer S.N.

Verzoeker stelt dat hij onbevoegd is beslissing te nemen en dat deze genomen dienen te worden door het gemeentebestuur zelf, daar er geen mogelijkheid bestaat tot delegatie van bevoegdheid. Vervolgens voert verzoeker aan dat hij het raden heeft naar de wettelijke grond van de weigering, welke zou zijn artikel 51, §2 van het Vreemdelingenbesluit. Hij voert aan dat voornoemd artikel slaat op Unieburgers en hij geen Unieburger is. Verzoeker stelt vervolgens dat hij niet gehouden is zelf te gaan nazien welke de mogelijke grond van de beslissing kan zijn. Volledigheidshalve stelt verzoeker dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ook geschonden is daar de motivering van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar de wetsbepaling waarop de weigering zou zijn gesteund bevat. Tenslotte argumenteert verzoeker dat de motivering stereotiep is en op elke weigering van toepassing zou kunnen zijn. Volgens verzoeker bevat de motivering niet eens of verzoeker nu al dan niet stukken heeft binnen geleverd dan wel niet.

De verwerende partij antwoordt op het argument dat toepassing zou zijn gemaakt van een verkeerde rechtsgrond dat *“het gegeven dat in de beslissing een materiële vergissing werd begaan, namelijk de verwijzing naar art. 51 § 2, in plaats van art. 52 § 3 van het K.B. 08/10/1981 doet geenszins afbreuk aan de bevoegdheid van de betrokken persoon die als gemachtigde van de Minister is opgetreden. Hieruit vloeit niet voort dat de beslissing onduidelijk gemotiveerd werd.”* (eigen onderlijning)

In de repliekmemoirie betoogt verzoeker dat de verwerende partij stelt dat er een materiële vergissing werd begaan ten aanzien van de rechtsgrond. Verzoeker merkt op dat zulks een materiële vergissing op zich reeds voldoende zou moeten zijn om te besluiten tot nietigverklaring. Verzoeker vervolgt dat hij immers niet de kans heeft gekregen zich te verweren tegen een beslissing op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit welke inhoudelijk totaal verschillend is van deze van een beslissing op grond van artikel 51, §2 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker herhaalt dat hij het raden had naar de wettelijke grond van de weigering (welke zou zijn artikel 51, §2 van het Vreemdelingenbesluit), dat dit artikel slaat op Unieburgers en verzoeker geen Unieburger is en dat hij niet gehouden is zelf na te gaan welke de mogelijke rechtsgrond van de beslissing kan zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS, 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”

Artikel 51, §2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit diende op 3 oktober 2008 een aanvraag voor een verblijfskaart in, als bloedverwant in opgaande lijn van zijn dochter die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker is dus geen burger van de Unie doch een familielid van een Belg op wie, gelet op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dezelfde artikelen van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit van toepassing zijn als voor de familieleden van een burger van de Unie. Verzoeker kan aldus worden gevolgd dat artikel 51, §2 van het Vreemdelingenbesluit verkeerdelijk op hem van toepassing werd verklaard, dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. Met de zeer summiere uiteenzetting van de verwerende partij wordt niet aangetoond dat het normdoel dat beoogd wordt door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is bereikt. De formele motiveringsplicht werd geschonden.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van 23 februari 2009 genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen, ten aanzien van X, houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU